La auzul acestor cuvinte, Alice strigă cît o ținu gura:

— Dacă faceți treaba asta, o chem pe Dina!

Se făcu deodată o tăcere mormîntală și Alice se întrebă î sinea ei:

„Ce au de gînd acum? Dacă ar avea minte, ar da jos acoperișul

Peste cîteva minute auzi iarăși mișcare și pe iepure care spunea

— O roabă plină ajunge la început!

„Plină cu *ce*?“ se întrebă Alice.

Dar nu fu nevoie să se întrebe multă vreme, pentru că ime diat începu să plouă cu prundiș pe fereastră, ba cîteva pietricel o loviră chiar în obraz.

„Las' că-i fac eu să înceteze!“ își spuse ea și strigă cu glas tar

— Ia încetați, vă rog!

Asta îi făcu să amuțească pe loc.

Alice băgă de seamă cu mirare, că pietricelele se prefăcea în prăjituri în locul unde cădeau pe dușumea, și atunci îi ver o idee strașnică.

„Ce-ar fi dacă aș mînca o prăjitură de-astea? se întrebă ea. C siguranță că-mi voi schimba din nou mărimea și, de vreme ce n cred să mă mai poată face să cresc, bănuiesc că mă va face să scad

Înghiți deci o prăjiturică, după care văzu cu bucurie c începe să se strîngă. De îndată ce fu destul de mică pentru a pu tea trece pe ușă, ieși repede din casă și se pomeni în fața un adunări de animale mici și de păsărele, care așteptau lîngă uș Biata Floarea, care era o șopîrlă, se afla în mijlocul lor, sprij nită de doi cobai; aceștia îi dădeau să bea dintr-o sticlă. Toți s repeziră la Alice în clipa cînd se ivi în ușă, dar ea o luă la goan cît o țineau picioarele și în curînd ajunse în desișul păduri unde se simți în siguranță.

„Mai întîi, gîndi ea în timp ce hoinărea prin pădure, trebu să-mi recapăt înălțimea adevărată; al doilea, să găsesc drum spre grădina cea frumoasă. Cred că ăsta ar fi lucrul cel mai bun